

DE KAMPERFOELIE- OF STRONTSTEEG

Twee namen voor een interessant straatje.

De teerling was geworpen. Toen ik in de Weversstraat kwam, meerdere maanden geleden, had de zgn. "renovatie"-koorts reeds toegeslagen. Van de bekende drie oude huisjes aan de Weverstraat, stond er nog één koppig overeind, gesteund door houten balken, tegen het instorten. Aan één zijde begrensd door een betonnen vloer en een ontluisterde muur, waartegen oud behang op betingeling van jute in de wind klapperde. De jute leverde oude kranten op uit 1982 en door de geschiedenis van het behang kwamen we tot een lezing hierover van de heer Maes.

Diezelfde muur toonde een schoorsteen met een opengebroken gedeelte, waaruit men - zo heet het - een metalen beeldje heeft gehaald, dat aan de éne zijde een soort Mariafiguurtje, aan de andere zijde een geharnaste ridder voorstelde.

De een of andere werkman zal er meer van weten.

Ter plaatse van het derde huisje aan de Oostzijde, was reeds een schuchter begin van nieuwbouw aangebracht.

Waren we dus weer te laat om archeologische waarnemingen te doen? ...

Aan de Noordzijde doorsneed de bouwput de Weverstraat, tot op een diepte van - naar schatting - meer dan een meter.

Een beeld van verstoorde grond, waar allerhand leidingen zich doorheen slingerden.

Aan de Oostzijde echter had de bouwput een strookje van de Kamperfoeliesteeg doorsneden, van Noord naar Zuid, met de helling mee. In dit profiel waren de kleuren van de bodem veel belovend. In de sleuf tussen de aanleg van de nieuwbouw en het steegje in was nog juist gelegenheid om op anderhalve voet te staan. En zó - met zo nu en dan een prik van de stalen betonpennen in een been of zij - gelukte het nog aardig, de opbouw van de steeg te onderzoeken. Onder de recente baksteenlaag, rustend op een ophoging van zand, kwam een wirwar van baksteenbrokken en cement te zien, met in de diepere lagen, zwarte, vette bewoningsaarde.

Zonder enige beroering rolde er zowaar een fragment van een "Jacoba-kannetje" (Middeleeuws steengoed) naar beneden.

Meerdere vondsten volgden: randen bodems en oren van grijs en donker geblakerd laat-middeleeuws aardewerk. Ook de restanten van maaltijden ontbraken niet: de dierenbotten. Het was mooi te zien hoe oorspronkelijk, ongeveer vuistgrote natuurstenen het steegje geplaveid hadden.

Het gehele pakket lag op onberoerde zandgrond, volgens de eerste indruk, hoewel dit misschien bij een uitgebreider onderzoek tegengesproken kan worden, wanneer er mogelijk nog préhistorische sporen blijken voor te komen.

Edwin van Hagen kreeg van de gemeente verlof om een proefsleufje met de schop uit te steken. Hij maakte hiervan een verantwoorde schets, die nog gepubliceerd zal worden. Alle scherven uit de bovenbeschreven situatie, dateren van de 12e en 14e eeuw. Dit inclusief voor de bruin geglazuurde scherven, die een andere kleur hadden dan de 17e eeuwse.

Nog even het volgende over middeleeuwse veldkeien-straatjes. Juist in de periode dat we in de Weverstraat bezig waren, ontmoette ik twee wegwerkers, die verwoedde pogingen deden door zo'n straatje heen te breken met de schop. Dit gebeurde ten zuiden van de kerktoren te Rhenen, op een diepte van 40 cm.

Hier en daar hebben de middeleeuwen hun sporen goed bewaard!

Lot Delfin.